

saaledes som det var kommet fra det andet Thing, udtalt, at dette Lovforslag sendes til Statsraadet. Jeg er imidlertid nu af den Mening, at dette Lovforslag ikke skal sendes til Statsraadet, men som et Landsthingsforslag overgaae til det nyvalgte Folkething, og det paa Grund af den Oplosning, der har fundet Sted af det tidligere Folkething. Jeg mener nemlig, at, naar der er Spørgsmaal om at sende en Beslutning, som af begge Thing er tagen, til Statsraadet, saaledes som Forretningsordenen foreskriver, for at erhverve Kongens Sanction paa en saadan Beslutning, da kommer det an paa, om de Fordringer, der maae stilles, for at en saadan Beslutning kan afgives til Kongens Sanction, ere tilstede eller ikke. Det er derfor den Artikel i Grundloven, som omhandler dette Punkt, der for mig har været den afgørende for at antage, at dette Forslag ikke kan sendes til Kongens Sanction, men at det derimod maa sendes til det andet Thing. Det hedder nemlig i Grundlovens Artikel 29: „Kongens Samtykke udfordres til at give en Rigsdagsbeslutning Lovskraft.“ Det, hvorpaa Sanctionen skal meddeles, er altsaa en Rigsdagsbeslutning. Rigsdagen er nu Landsthinget og det nyvalgte Folkething; Rigsdagen er ikke Landsthinget og det opløste Folkething; Rigsdagen dannes af begge Afdelinger som en Enhed, det er den overensstemmende Beslutning, som er tagen af hver af Rigsdagens Afdelinger, der er en Rigsdagsbeslutning. Men her er jo ingen Overensstemmelse tilstede mellem Landsthinget som den ene Afdeling af Rigsdagen og det nye Folkething som den anden; thi Sagen har jo slet ikke været for i det nyvalgte Folkething; der er altsaa ingen Rigsdagsbeslutning tilstede, og det er jo en Rigsdagsbeslutning, hvorpaa Kongens Sanction begjæres. Man vilde jo, naar det Modsatte antoges, faae to Rigsdage; en Rigsdag, som bestod af Landsthinget og det opløste Folkething, og en anden, som bestod af Landsthinget og det nyvalgte Folkething; vil man ansee det Forslag, som nu vedtages af Landsthinget, og som tidligere var vedtaget af det opløste Folkething, for en Rigsdagsbeslutning, mener jeg, at man maa komme til den Slutning. Netop ved saaledes at henholde

mig til den Paragraph i Grundloven, som jeg mener, at det kommer an paa, naar der er Spørgsmaal om, hvad det er, hvorpaa Kongens Sanction skal erhverves, er jeg kommen til dette Resultat, og dette har alene været afgørende for mig, til at antage, at dette Forslag maa som et Landsthingsforslag gaae til det andet Thing, for at see, hvorvidt der kan tilveiebringes en Overensstemmelse med det andet Thing, saaledes at det kan blive til en Rigsdagsbeslutning, hvilket det efter min Formening nu ikke er.

Jeg kunde have ønsket alene at henholde mig hertil, fordi jeg i og for sig finder dette tilstrækkeligt afgørende; men jeg skal dog ogsaa berøre et Tilfælde, hvor det vil vise sig, at, hvis det Modsatte antages, vilde der vistnok opstaae Betænkkeligheder, naar hensees til det Niemed, hvori Oplosningen finder Sted. Den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Blechingsberg) har allerede berørt det. Naar nemlig et Thing opløses netop paa Grund af en bestemt Sag, og man da vilde antage, at det var tilstrækkeligt, at det andet Thing vedtog samme Resultat i denne Sag som det opløste Thing, for at den kunde komme til Kongens Sanction, saa vilde det jo ikke opnaaes, som man ved Oplosningen havde attraaet, nemlig ved en Appel til Folket iglennem nye Valg at erfare, hvorvidt den Mening, der gjorde sig gjældende i den Sag, der foranledigede Oplosningen, deles af Folket. Dette Tilfælde ligger jo meget nær, hvis man forudsætter, at Toldsagen foranledigede Folkethingets Oplosning, da den, som jeg antager, vil komme frem her i Landsthinget. Hvis den nu vedtoges her aldes i den samme Form, hvori den blev vedtagen af Folkethinget, og man da antog den Mening, at Sagen derefter maatte gaae til Statsraadet, for at erholde Kongens Sanction, saa vilde den jo slet ikke blive prøvet af det nye Folkething, og man vilde jo da aldeles ikke opnaae hvad der ved Oplosningen skulde være tilstgjet. Jeg troer ikke, at man derimod kan gjøre den Indvending, at en partiel Oplosning, en Oplosning af det ene Thing, er noget Extraordinært, og at man derfor ikke med Hensyn til Niemedet kan slutte fra hvad der ordentligviis tilstgtes